

Türkiye'nin Şaşılığı Gececek mi?

Bünyamin Esen

Türkiye'de yaklaşık bir yıldır iyiden iyiye hissedilen bir değişim söz konusu. İki bin'li yıllara günler kala TC'nin Avrupa Birliği'ne adaylığı ile iyice su yüzüne çıkan bu değişim Türkiye'nin önümüzdeki onyıllarını belirleyecek bir niteliğe sahip. Bu değişimle, kuruluşundan bu yana batı hegemonyası ile "dost ve sadık bir müttefik" olma konumunu muhafaza eden Türkiye'ye, yeni bin yılın başında bölgesel merkezli bir (Avrasya) misyonu yükleniyor. Aynı zamanda bu misyon Ortadoğu'da batılılaşmanın örnek bir numunesi olmak vazifesi ile de ideolojik bir amaca hizmet ediyor. Türkiye ABD eksenli dünya düzeninde Orta Asya ve Kafkaslar'ın kapısı olarak işlev görürken, AB'ye yönelme süreci ile Balkanlar ve Avrupa merkezli bir role soyun(durul)muş bulunuyor.

Günümüzde var olan Türkiye gerçeği ise globalleşen dünyanın sosyo-politik kurgularından çok uzak bir nitelik arz ediyor. 76 yıllık yorgun Türkiye Cumhuriyeti ekonomik, sosyal, siyasal vs. her alanda bir çöküşü ifade ediyor. Reel enflasyon %150'lerde seyrediyor ve geniş kitleler açlık sınırında yaşarken, topyekün bir ekonomi aynen balon gibi sanal ekonomi ile şişiriliyor. Siyasette ahlakın esamesi okunmazken, bu ahlaksızlık gitgide toplumu da tamamen ifsad edecek şekilde yaygınlaştırılıyor. Yargıtay Başkanı'nın bile adil yargılama ve adaletin yerinde tecelli etmediğine dair kanaatleri yargının içler acısı halini gösteriyor.

Bu haliyle küresel düzenlenişin sınır tanımayan gelişimi, bir yandan Türkiye'yi batılılaştırma/muasırlaştırma yönünde kuşatırken bir yandan da, bu yorgun müttefik siyasal ve toplumsal açıdan ıslah edilmeye çalışılıyor. Islah edilmeye çalışılıyor çünkü batılıların Osmanlı'ya bakışını belirleyen "hasta adam" tabiri 76. yılında ateşler içinde kıvranan TC için kullanılırsa, bu hasta adamın etkin bir müttefik olmakta zorlandığı görülmekte. IMF ile batmak üzere olan ekonomisi düzeltilmek, Kopenhag Kriterleri ile iflas eden hukuk sistemi ferahlatılmak, AB ve demokratikleşme(!) çabaları ile siyasetine makyaj yapılmak istenen bir Türkiye ise etkin bir misyon taşımaya aday kabul ediliyor. Yeni Dünya Düzeni'nin Türkiye'ye biçtiği yeni rol gereği önümüzdeki yıllar için bölgesel bir güç olmayı başaran, etkin, istikrarlı ve görece demokratik(!) bir sisteme sahip bir Türkiye'ye doğru değişim yaşanıyor. İfade ettiğimiz söz konusu global talepler Türkiye'yi günbegün bir değişime zorluyor.

Global kurguların Türkiye'ye olan yansımalarını izlediğimizde ise, dışarıdan bakıldığı kadar net bir tablo görünmemekte. Aksine sisli, gelgitli, çelişkili bir atmosfer görülüyor. 76 yıllık özgün darbeci geleneğin hülasası olan, kişi, kurum ve kuruluşlarıyla topyekün bir devlet aygıtının ve onun yönetici elitinin "muasırlaşma" amacıyla çıktığı 150 yıllık serüvenin temel çelişkilerini görüyoruz. Bir yanda batı normlarına evrensel değerler olarak iman etmiş; aydınlanmayı, Anglo-Sakson Demokrasisini çağdaşlık olarak kutsayan batıcı bir gelenek söz konusu. Muasırlaşmanın, ancak batıyı ve batının sunduğu global değerleri kayıtsız şartsız kabullenerek oluşabileceğini dillendiren bu gelenek günümüzde globalizasyon (küreselleşme)'a ve ABD merkezli Yeni Dünya Düzeni'ne sadakat bildiriyor.

Diğer yanda ise jakoben geleneğin kökleşmiş kurumsallığına yaslanarak resmi ideoloji dayatmasına iman eden, aynen birinci gelenek gibi "muasırlaşma"ya temel hedef olarak baktığı halde 1930'ların faşist Avrupa'sının siyasal şartlarına kilitlenmiş bir anlayış var. İşte Türkiye'de bu iki gelenek arasında zikzaklı, bol gelgitli, çatışmalı bir geçiş ve etkileşim göze çarpıyor. Sosyal temelden yoksun, dayatmacı, toplum mühendisi ve hukuksuz bir sistemin, sistemi yöneten elitin temel düsturlardan biri olan "Çağdaşlık/Batıcılık" ekseninde yaptığı muhasebeden öykünmecici bir globalleşme projesi çıkarılmaya çalışılırken, biçilen bu yeni rolün sancılan da çekiliyor.

28 Şubatçı geleneğin Türkiye'deki etkinliği, Demirel'in 28 Şubat darbesinin 3. yıldönümünde yaptığı "28 Şubat bir süreçtir. 28 Şubat MGK Bildirisi'nin ilk maddesi laiklik, son maddesi Atatürk'e gösterilen hassasiyettir. Bunlar Cumhuriyet'in temel değerleridir. 28 Şubat süreci Cumhuriyet var oldukça sürecektir." sözleriyle de özetlenebilir. Genelkurmay Başkanı da "28 Şubat süreci irtica var oldukça bin yıl da sürse, bitmeyecektir." demiyor muydu?

Diğer yandan ise karşımızda, darbelerin ancak Afrika'nın kabile devletlerinde normal sayıldığı bir dünya var. Bu dünyada batılılaşmanın yeni şekli, globalleşme ve tam entegrasyon olarak beliriyor. Çağdaş(!) normlara ancak hukukta, siyasette, ekonomide tam İşbirliği ve uyum ile ulaşılabileceği telkin ediliyor, işte bu yönelişlere birer hakikat olarak iman eden ve Yeni Dünya Düzeni (YDD)nin misyonunu özümsemiş eğilim, Türkiye'nin önümüzdeki yol ayrımını ifade ediyor.

TC sisteminin kendi içerisinde derin bir kriz ve çözölemeyen bir açmaz yaşadığını görüyoruz. Bir yanda TC'yi Cumhuriyet yapan temel ilkeler ve altı okun vazgeçilmez düsturları dururken diğer yandan ise çağdaş(!) dünyanın büyümlü hedefleri göz kamaştırıyor. Bu açmaz özellikle Aralık 99 Helsinki zirvesi sonrası temelde iki kesimce dillendiriliyor. Sami Selçuk'un meşhur konuşması sonrası gündemleştirdiği için adeta onun adı ile özdeşleşen cephenin karşısında, yekpare olmayan bir cephe var. Bazı yorumcuların bu iki eğilimi, siyaset yaparken farklı cephelere; biri darbeci geleneğe ve 28 Şubat'a, diğeri ise "demokratlara" oynadığı için S. Demirel ve Mesut Yılmaz'ın şahsında sembolleştirdikleri görülüyor. Bu iki yönelişin temel politikalarının farklı süreçler gerektirmesinden dolayı aralarındaki çatışma A. Taner Kışlalı'nın katledilmesinden beri -hatta daha önceye de götürebiliriz- günden güne daha net ortaya çıkıyor. Ortaya daha net çıkıyor çünkü sona yaklaşıyor. Birçok liberal aydının da belirttiği gibi Türkiye, ABD güdümünde "Avrupalı bir devlet olmak" ile bir "üçüncü dünya ülkesi olarak kalmak" arasında bir temel tercih aşamasında. Buna göre öne sürölen, bir nevi ya batıcı duruşunu derinleştiren ve örnek bir batılılaşma modeli üretecek bir Türkiye ya da Iraklaşan bir Ortadoğu ülkesi tercihi.

"İlim" Operasyonları Sonrası:

Hatırlanacağı üzere "İlim" operasyonları Ocak ayının başında start aldığında daha çok bir "temizlik" formunda sunulmuştu. Daha operasyonun ilk günlerinden itibaren güdümlü medya "yabancılar için evimizi temizliyoruz", "Güneydoğu'da AB temizliği" mesajları veriyor ve gelişmeler açıkça AB adaylığı sonrası konjonktürün bir gereği olarak zikrediliyordu. Burada medya aracılığıyla verilen mesajın yurt içine olduğu gibi Avrupa'ya da verilmekte olduğunu not etmek gerekli.

Birçok yönüyle operasyon Türkiye'nin AB adaylığını destekleyen siyasal çevrelerin "artık değişmeliyiz" tezleriyle uyumlu bir yön arz etti. Cumhuriyet tarihinin 80 ilde birden yapılan ilk ve en kapsamlı "temizlik" operasyonu ile AB yolunda ortaya dökölebilecek ayak bağları ayıklanıyordu. 'Batmangate' olarak adlandırılan silah kaçakçılığı hadisesi ise ilginç bir şekilde gündeme getiriliyor, Susurluk bağlantısı vurgulanarak yeni temizlik operasyonlarının sinyalleri veriliyordu. "İlim" operasyonu aynı zamanda, daha önce demokratikleşme paketi, uyum yasaları, ekonomik paketler gibi Avrupalılaşma gayretlerinin sadece vitrin düzenlemesi ile sınırlı kalmadığını, yapısal bazı değişimlerin de tasarlandığını ispatladı. Kürt muhalefetin tasfiyesinden sonra temelli bir atılım ile Güneydoğu temizliği, çete bağlantıları, silah kaçakçılığından tutun da özel savaş yöntemlerinin ortaya dökölmesine kadar birçok "devlet sırrı"nın ipliği pazara çıkarılmaya başlandı.

Bu operasyon sonrası Türkiye adeta geçirdiği yapısal değişimin en keskin virajını almaya çalışıyor. 90'lann başında (Körfez Savaşı ile) yoğunlaşan Türkiye-ABD ilişkilerinin doğurduğu, NATO stratejileri ekseninde yöğrölen, 28 Şubat darbesi ile katmerlendirilen ve yönlendirilen kesif militarist politikaların artık dizginlenmeye çalışıldığı görülüyor. Artık

temizlik zamanı ve oyun "kurallarına göre" oynanmalı. Soğuk savaş sonrası bir nevi bocalama yıllarını teşkil eden 90ların acemiliğinden sonra, ikibinlerde YDD'nin muhkemleştirildiği ve küreselleşmecî ideolojinin ona eklemeli olduğu politikaların yaşama geçirildiğine şahit oluyoruz. Bu yönüyle "İlim" operasyonu AB üyeliğinden, demokratikleşme çabalarından ve buna mukabil A. Taner Kışlalı cinayetinden tutun da çete operasyonlarına kadar bir dizi gelişmeden bağımsız görünmüyor.

İlim operasyonu ile başlayan "temizlik" in Türkiye'ye istikrar getirmeyi amaçlayan yönünü de unutmamalı. Güneydoğu'daki kirli savaş boyunca her türlü hukuk dışı yöntemin normalleştiği, 90'ların sonuna dek faili meçhullerden tutun da, işkenceye, demokratik hakların kısıtlanmasından partilerin kapatılmasına kadar hayatın tüm alanlarında gestapo uygulamalarının yaygınlaştığı görüldü. Tüm bunlar dışarıda istikrarsız ve tutarsız bir Türkiye imajını güçlendirirken içeride de baskıcı, dayatmacı, jakoben uygulamaları gündemleştiriyordu. Şimdi ise istikrarlı ve etkin bir role aday Türkiye'nin bazı değişimler geçirmesi gerekiyor.

28 Şubatı Diriltme Operasyonu

Tüm bu sayılan nedenlerden ötürü "İlim" operasyonu sistemin Avrupacı kanadının hanesine yazılıyordu. Ne var ki daha çok "Avrupacı" kanadın yönlendirilmesine açık bir çehreye sahip olan gelişmeleri "darbeci" gelenek manipüle etmekte hiç de gecikmedi. Aynen 28 Şubat sürecindeki gibi medya bombardımanı ile başlatılan bir "topyekün irtica kampanyası" oluşturulmaya çalışıldı. Oysa epeydir siyasal konjonktürün de müsait olmamasından dolayı hafifletilen bu tür kampanyalar unutulmaya başlanmıştı. Sistem içindeki 28 Şubatçı kutubun etkin bir manipülasyonla birçok noktadan birden атаğa geçtiğini gördük.

Burada 28 Şubat'ın ya da diğer adıyla post-modern darbenin işleyiş tarzını hatırlamakta fayda var. 28 Şubat sonrası sıkça gördüğümüz üzere ilgilenilen konu medya, siyaset, sivil toplum kuruluşları, yargıdan oluşan bir zincir sayesinde takip ediliyor ve istenilen sonucun alınabilmesi için psikolojik savaş unsurları çokça kullanılıyordu. Bu zincirin en başında yer alan medya ile insanlar bir manipülasyon bombardımanına tutularak öncelikle, yapılacak uygulamaya bir psikolojik zemin üretiliyordu. Örneğin televizyonların ana haber bültenlerinin ilk haberi olarak "Cuma eylemleri" görüntüleri tekrar tekrar gösterilerek ya da haftada bir "ifşaat kasetleri" piyasaya sürülerek "irticaya karşı ruh" un diri tutulmasına çalışılırdı. Medyanın, halkın tepkisini ölçmek amacıyla da kullanıldığını biliyoruz.

Ardından siyasetçiler ve "sivil(!) inisiyatifler gündemleştirilen mevzudaki hassasiyetlerini açıklar ve savcılar görevini yapmaya çağırılırdı. Haber bültenlerinden alacağı mesajı zaten almış olan savcılar haber bültenlerini "ihbar kabul ederek" derhal harekete geçer ve yargı süreci somutlaştıran bir işlev görürdü. Hedef gösterilen kişi veya konunun mahiyetine göre ilgili resmi veya sivil kurum ve kuruluşlar harekete geçer, temizlik ve tasfiye işlevi yerine getirilirdi. Tüm bu yapılanlar da yeterli olmaz ise bir sonraki ayın MGK toplantısı "kritik toplantı" ilan edilir ve çark, konu üzerindeki hassasiyetin vurgulanması ile tekrar kurulurdu.

İlim Operasyonu sonrası 28 Şubat'ta uygulanan yöntemin bazı ufak tefek farklılıklarla diriltilmeye çalışıldığını gördük. Operasyon bahane edilerek Anadolu'da birçok samimi müslümanın baskı altına alınmasına; pekçok imam, öğretmen ve memurun baskı ile sindirilmeye, soruşturmalarla işlerinden edilmeye çalışıldığına; ihbar furcasıyla insanların komşularını sırf çarşaf giydiği için veya sakallı olduğu için terörist olarak ihbar ettiklerine; "İslami terör" yaftası ile aziz İslam'a hakaret eden haber bültenlerine şahit olduk, Böylece 28 Şubat'ın temel dinamiklerini oluşturan psikolojik savaş, medya aracılığıyla pompalanıyor ve bizzat sistem eliyle "halkı kin ve düşmanlığa tahrik etme" suçu işleniyordu.

Operasyonlar sonrası oluşturulan sisli havada bazıları ziyadesiyle uygun ortam kokusu almış olacak ki hemencecik 28 Şubat Muhtırası'nın hala uygulanmayıp muallakta olan kararları gündeme getirilmeye başlandı; Adalet bakanlığı irticacı yayınların sıkı takibini ve fişlenmesini isteyen bir genelge yayınladı. RTÜK, İslami hassasiyetlerle yayın yapmaya çalışan radyo ve TV'leri zaptu rapt altına almak için ağır kapatma cezaları vermeye başladı. İçişleri Bakanlığı "Hizbullah'a yardım ve yataklık yaptıkları" gerekçesiyle tüm irticaî dernek ve vakıfların sıkı takibi ve kontrolünü içeren bir genelge yayınladı. Memurluk kadrolarından hâlâ "temizlenemeyen" birçok müslümanın tasfiye haberleri dolaşmaya başladı. "Doç. Dr. İrtica" haberleri ile üniversitelerdeki müslüman kesimlerin tasfiye edilmesine yönelik olarak YÖK, göreve çağırılıyordu. Tüm bunlar "Hizbullahçılar var" yaygarası adı altında yapılıyor. Hatta "Hizbullahçılar her sene kurban derilerinden trilyonları kazanıyorlar" bahanesiyle bu sene de kurban derileri üzerinde THK terörü estirilmeye çalışılıyor. Kurban Bayramı öncesi İçişleri Bakanlığı'nın bir genelge yayınlarak "Kurban derilerinin THK dışında herhangi bir kuruma verilmesini" yasaklaması gündemde.

Tüm bu çabalarla halk tekrardan baskı altına alınmaya çalışılırken, 28 Şubat'ın canlandırılmasına ve etkinleştirilmesine çalışılıyordu. Bir noktadan yönlendiriliyormuş imajı veren manipülasyonların en azından ortak bir psikolojiyi yani darbeci içgüdüyü paylaşanlarca ortaya serildiği görülüyor.

Ne var ki, 28 Şubat'ı ve 28 Şubatçı Ruh'u diriltme çabaları olarak adlandırabileceğimiz manipülasyonların çok da başarılı olamadığını görüyoruz. Medyada yayınlanan tüm savaş tamtamlarına, yargı aracılığıyla oluşturulmaya çalışılan baskı ortamına rağmen 28 Şubat sürecinde gördüğümüzün bir benzeri oluşturulmakta zorlanıldı. Bu sonucun oluşmasında günümüzde 28 Şubat'ın medyadan sivil inisiyatiflere kadar birçok sacayağının yıpranmış hatta tam anlamıyla ortadan kalkmış olmasının da aldığı rol mühimdir. Bir diğer deyişle postmodern darbeyi var kılan konjonktür kolayca yaratılamamakta, örneğin, Genelkurmay açıklamaları hemencecik sivil toplum kuruluşlarından ve siyasetten destek görememektedir. Tabu ki bunda 76 yıllık Cumhuriyet tarihinde daha önce hiç görülmeyen bir şekilde bu seferki darbeye gösterilen yoğun tepkinin konjonktürün kolayca yıpranmasında oynadığı rolü unutmamalı. Estirilmek istenen darbe havasının tutmaması, bize Türkiye'de "demokrat" kanadın güçsüz olmadığını da gösteriyor. Özellikle arkasına aldığı dış politik desteğin (ABD) de etkisi ile darbeci atmosferin oğunlaştırılmasına engel olduğu görülmüştür. Türkiye gibi "üçüncü dünya ülkeleri"de zemini oluşturulmaya çalışılan bir darbenin -bu her ne kadar postmodern olsa dahi- büyük devletlerin istihbarat örgütlerinden düstur almadan gerçekleştirilemeyeceği hakikati ile bakarsak anlatmak istediğimiz daha da netleşiyor sanırım.

Benzer bir çekişme HADEP'li belediye başkanlarının gözaltına alınması vesilesiyle de görülebilir. HADEP operasyonu ile aylardır Türkiye'nin yönünü döndüğü ABD orijinli istikrar politikalarına, Apo'nun idamının ertelenmesi sonrası oluşan sükunet atmosferine ve Türk diplomatların AB'ye adaylık karşılığında Avrupalı devletlere verdikleri görülen birçok teminatların aksine istikrar bozucu bir adım atılmıştı.

Burada Demirel'in yaptığı açıklamaları da önemsemeli. Demirel 28 Şubat'tan bu yana dengeleri iyi gözetken bir isim olarak operasyonu destekliyor ve "hukukun üstünlüğünün bir gereği" olarak böyle bir operasyonun yapıldığını savunuyordu. Üç HADEP'li belediye başkanının jandarma tarafından sokak ortasında gözaltına alınmasının Türkiye'yi dışarıda zora sokacağını hatırlatanlara ise bunun "Türkiye'nin bir iç işi" olduğunu ve "Türkiye'de yargının bağımsız olduğunu" söylemesi manidardı. Oysa aynı Demirel'in AGİT İstanbul toplantısında Clinton'un yanında söylediği "Artık hiçbir ülkenin iç ismidir diyerek istediğini yapma hakkı kalmamıştır" sözleri hala zihinlerde tazeliğini koruyor.

Demirel'in açıklamaları sonrası aynen İlim operasyonunda olduğu gibi birçok çevrenin aniden refleks vermeye başladığı görüldü. Medya belediye başkanlarını taşa tutarken, İçişleri Bakanlığı derhal halkın oylarıyla seçilmiş beş başkan görevlerinden azletti. Yargı cephesi de boş durmuyordu tabii. HADEP eski yöneticileri hakkında daha önce açılmış olan mahkemenin kararı ilginç bir zamanlamayla açıklanıyordu. HADEP eski yöneticilerine PKK'ya yardım ve yataklık ettikleri gerekçesiyle verilen cezalar gerilim atmosferine tuz biber ekiyordu. Güvenlik kuvvetlerinin, belediye başkanlarına sahip çıkan halka karşı mümkün olduğunca sert davranma talimatını almış gibi insanları linç edercesine tartaklandıklarına şahit olduk. Adalet Bakanlığı ise bir açıklama yaparak operasyonların sonuna dek doğru olduğunu savundu.

Adeta "bazı güçler" istikrar ortamını hiç de arzulamıyor, oluşacak kavga ortamının çok daha uygun bir atmosfer olacağını düşünüyorlardı. Aslında A. Taner Kışlalı'nın öldürülmesinden beri ara ara gündeme düşen ve "bu da nereden çıktı?" dedirten haberlerin bir devamını izliyorduk. 28 Şubat postmodern darbesinin toplumu hizaya sokmak için kullandığı yöntemlere çok benzer bir şekilde, medya, yargı, hükümet, güvenlik güçlerinin işbirliği ve reflesi ile bir linç operasyonunu izledik. Oysa bu operasyon TC'nin, PKK'nın "işbirliği" çağrısını Apo'nun idamını erteleyerek zımmen ve AB yetkililerine verdiği sözler ile gizliden kabul eden yönelişine tamamen aykırı ve bu yöneliş baltalayıcı bir tavrıdır.

Ne var ki aradan iki gün geçmeden her şeyin birdenbire değiştiğine de şahit olduk. AB'nin başkanların tutuklanmasına gösterdiği mühim tepkilerden ve AB Parlamentosu'nda çıkan destek kararından hemen sonra dengeler birden değişti. Jandarma tarafından sokak ortasından alınarak günlerce sorgulanan ve hapse gönderilen başkanlar serbest bırakılıyor ve derhal İçişleri Bakanlığı, başkanları göreve iade ettiğini açıklıyordu. Adeta gözaltına alan başka bir güç, serbest bırakan ve özür dileyen bir tavır takınanlar ise bambaşka bir gücü temsil ediyordu.

Bir sistem düşünün ki bir gün ak dediği şeye ertesi gün kara diyor. Önce bir icraat yapıyor tutukluyor, sonra "pardon yanlış yapmışım" diyerek salıveriyor. Önce PKK'nın uzlaşma çağrılarını kabul ediyor, sonra İse HADEP Genel Başkanı'nın deyimiyle partiyi ve onun temsil ettiği söylemi "siyaset dışına" itmeye çalışıyor. Buna benzer birçok politik çelişkiler Türkiye'ye biçilen uluslararası misyon "istikrar"a dönüştüğünden beri çokça izleniyor. Bir yandan aynı sistemin çeşitli mihraklarınca demokratikleşme çağrıları yapılırken diğer yandan ise, her türlü muhalif hareket baskı altına alınmaya çalışılıyor. Bir yandan istikrar arzu edilirken diğer yandan bir başörtülü milletvekili, bir parti liderinin çok doğal bir açıklaması vesile edilerek tamamlar çalınıyor, muhtıralar yayınlanıyor. Bir yandan yazarlar katlediliyor, diğer yandan af yasaları çıkartılıyor. Sistemin başındaki zât, Demirel, bir yandan "Susurluk diye birşey yoktur. Susurluk'ta ne olmuş ki?" diyerek ortaya dökülen çete bağlantılarını reddeder ve adeta olayın üstünü kapatmak isteyen bir tavır takınırken, diğer yandan ise Ayvaz Korkmaz'dan Çakıcı'ya, Erol Evcil'den Karagömrük Çetesi'ne kadar birçok Susurluk bağlantısı açığa çık(arıl)ıyor, adeta devletin, son yirmi yılda kurduğu ilişkilerden bağırsakları temizleniyor.

Benzerlerini "İlim" operasyonunda da, HADEP'e yapılan baskılarda da seçebildiğimiz bir çekişme söz konusu. Eski güç ve konjonktürel imkanlarını en önemlisi de ABD'nin güncel desteğini çoktan yitirmiş gözükken sistemin darbeci kanadı var gücü ile yaptığı hissedilen atılımlarla eskiye dönüşün özlemini yansıtıyor ve konjonktürü darbe psikolojisine evirmeye uğraşıyor. Oysa demokratikleşmeci kanadın, 28 Şubat'ın silikleşmeye başladığı dönemden beri, daha doğrusu ABD politikalarının Türkiye için darbecilerden çok, demokratlara oynamaya başladığı günlerden beri etkinliğini artırdığını görüyoruz. Sami Selçuk'un meşhur Adli Yıl Açış Konuşması'ndan beri de gündem belirleyen bu akım gitgide daha güçlenen bir şekilde Türkiye'nin geleceğini belirliyor. Güncelin oluşturduğu tabloda, son gelişmeler ile

deyim yerinde ise Sami Selçuk'la temsil edilen y6neliş, darbecilere karşı 2-1 6nde g6z6kmekte. 6n6m6zdeki g6nlerde r6vanşı izlemeliyiz. Tabii ki darbecilerin r6vanş alacak mecali kaldı mı/bırakıldı mı bunu da zaman g6sterecek. Ancak muhalif potansiyeli hukuk dışı yasaklarla sindirme saplantısı her iki tarafında birbirini psikolojik olarak beslediği ortak bir alışkanlık olarak hala s6r6yor.

Haks6z Dergisi Sayı: 108 - Mart 2000

Kaynak: T6rkiye'nin şaşılığı Geçecek mi? - B6nyamin Esen